

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr.F. L.**, bytem v P., K. 103, zastoupeného JUDr.Jiřím Všeťčkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 18.4.2011, sp.zn. SZ065366/2011/KUSK REG/Kro,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 18.4.2011, č.j.: SZ065366/2011/KUSK REG/Kro, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 7.808,- Kč do třiceti dnů od právní moci k rukám zástupce žalobce JUDr.Jiřího Všeťčky, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Krajského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 18.4.2011, jímž tento žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce ze dne 2.3.2011 a potvrdil usnesení stavebního úřadu při Městském úřadu v Poděbradech ze dne 14.2.2011, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení v územním řízení o návrhu na umístění stavby „Obchodní centrum Poděbrady“ na pozemcích v katastrálním území Kluk a Polabec.

Žalobce v podané žalobě namítl, že z věcného hlediska odvozuje své nepochybné účastenství v řízení o vydání územního rozhodnutí ve věci Obchodního centra Poděbrady z vlastnictví sousedních pozemků parc. č. 162 a č. 141/10 a stavby pro bydlení č.p. 103 na nich stojící, vše v katastrálním území Přední Lhota u Poděbrad. Zásadními námitkami a důvody, pro něž je jeho účastenství dáno, je posuzování záměrů v řízení, který je rozporný se závaznými limity využití daného území, stanovenými platným územním plánem jednak tím, že posuzovaný záměr překračuje stanovenou hranici zastavitelného území a překračuje rozsah přípustné zastavitelné plochy dané územním plánem, přičemž toto zásadní překročení není nejen platným územním plánem předvídáno, ale je přímo zakázáno. Hmotové uspořádání záměru obchodního centra s kapacitou parkovišť a příjezdových komunikací překračuje limity platné územně plánovací dokumentace stabilizovaného prostředí a rozvrací obytné prostředí žalobce i s dalšími účinky.

Žalobce ve správním řízení tvrdil, že předmětná stavba zasahuje do jeho práv svojí nadměrnou velikostí, která neodpovídá závazným limitům možného zastavění pozemků a namítal taktéž zkrácení na svých procesních právech, když se v otázce účastenství odkázal na stávající judikaturu, reprezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2008, č.j. 5As 10/2008 – 103, dostupným na www.nssoud.cz.

Žalobce v podané žalobě namítl, že výše uvedený rozpor se promítá především do chráněného bydlení, přičemž se správní úřad prvního stupně v poměru k napadenému rozhodnutí o účastenství řízení žalobce v řízení o vydání územního rozhodnutí nijak nezabýval, až na měření vzdálenosti, hluku a ceny nemovitosti. Odvolací správní úřad ve svém rozhodnutí nekriticky zopakoval rozsah odůvodnění správního úřadu prvního stupně, aniž by připojil jakoukoli vlastní úvahu. Namítaný zásadní rozpor se závaznými limity využití daného území odvolací správní úřad přešel a odkázal na realizační fázi stavby (na stavební řízení).

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 28.6.2011, č.j. 44A 58/2011 - 26, vyslovil, že věc se postupuje Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Žalovaný správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce se domáhá účastenství na základě toho, že plánovaná stavba ovlivní jeho nemovitost hlukem, světelným znečištěním, znečištěním ovzduší a změnou dopravní situace. Žalobcovy námitky, kterými se dožadoval účastenství a tvrdil přímé dotčení na svých právech, byly pouze obecné a nijak konkrétně podložené. Správní úřady obou stupňů se námitkami zabývaly a svoji úvahu o obecně uplatňovaném požadavku účasti na řízení dostatečně v rámci správní úvahy zohlednily. Ani v nyní podané žalobě na přezkum soudního rozhodnutí nejsou žádným konkrétním způsobem ozřejmeny důvody, kvůli kterým se žalobce domáhá účasti v územním řízení. Soulad záměru s územním plánem, závaznými limity využití daného území, přesah zastavitelné plochy, to vše jsou námitky příslušející pouze účastníkům řízení. V daném případě však pro účast na řízení nebyla zjištěna hlediska, prokazující přímé dotčení žalobce na jeho veřejných a subjektivních právech.

Mezi pozemky žalobce a pozemky, na nichž má být umístěna stavba, se nachází - kromě široké komunikace - i pozemek parc.č. 141/4 v katastrálním území Přední Lhota a vzdálenost od rodinného domu žalobce a plánované stavby je zhruba šedesát metrů. Tuto skutečnost žalovaný vyhodnotil jako dostačující vzdálenost pro to, aby vlastnické právo žalobce či jiné právo k jeho nemovitostem nebylo územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Žalovaný vzal v úvahu i hlukovou studii a závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, z nichž vyplývá, že předpokládané změny hladiny hluku budou zvýšeny pouze o desetiny decibelu, takže budou v podstatě zanedbatelné. Nemovitost žalobce je od příjezdové komunikace ke stavbě oddělena příjezdovou komunikací k rodinným domům a pásem zeleně, který má tlumit světelné znečištění. Žalovaný se nezabýval námitkami, směřujícími do územního řízení, neboť předmětem jeho rozhodování nebylo meritorní rozhodnutí, ale pouze procesní rozhodnutí o tom, zda budou žalobcova práva dotčena. Žalovaný upozornil žalobce na to, že plocha je určena územním plánem pro drobnou výrobu a služby, ochrana bydlení v něm řešena není. Žalovaný má za to, že ochrana je zabezpečena zeleným pásem a je možné ji řešit i nadále ve stavebním řízení.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 11.1.2011 se Mgr.F. L. domáhal být účastníkem územního řízení ve věci stavby „Obchodní centrum v Poděbradech“, když vyjádřil názor, že může být významným způsobem ovlivněn a dotčen ve fázi výstavby i ve fázi provozu navrhované stavby. Jako příklady uvádí ovlivnění hlukem, světelným znečištěním, znečištěním ovzduší, změnou dopravní situace, případně dalšími možnými ovlivněními. Rovněž namítl nezanedbatelnost ovlivnění prodejnosti a ceny své nemovitosti v důsledku změny životních podmínek a rázu krajiny.

Městský úřad v Poděbradech, odbor výstavby, podle údajů uvedených v katastru nemovitostí ověřil, že žalobce je vlastníkem pozemků parc.č. 103, 162 a 141/10 v katastrálním území Přední Lhota u Poděbrad.

Usnesením ze dne 14.2.2011, č.j. 0006232/VÝST/2011/MRo, Městský úřad v Poděbradech, odbor výstavby, rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že nemovitosti žalobce nemohou být ovlivněny ve výkonu jeho vlastnických práv k nemovitosti a stavba obchodního centra neovlivňuje jeho nemovitosti zastíněním, prachem, vibracemi či jinými imisemi. Nemovitosti žalobce nemohou být ovlivněny ani z pohledu zvýšení dopravy, související s provozem obchodního centra, když příjezd k parkovišti obchodního centra bude uskutečněn prostřednictvím již stávající kruhové křižovatky. Nebylo prokázáno, že by vlivem provozu dopravního centra mohlo dojít k výraznému zvýšení dopravy a k nárůstu hluku z této dopravy, proto nelze dospět k závěru o možnosti přímého dotčení vlastnického práva žalobce k jeho nemovitostem. Navrhovaná stavba obchodního centra není s územně plánovací dokumentací v rozporu, proto nelze v souvislosti s jejím umístěním hovořit o negativním dopadu stavby na cenu přilehlých nemovitostí. Již v současné době je v blízkosti nemovitostí žalobce silnice první třídy, navíc bylo hlukovou studií prokázáno, že změny hladiny hluku v ulici Kovanická by měly být v řádech desetin decibelu, tedy zanedbatelné.

Proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že je přesvědčen o tom, že o jeho neúčastenství v řízení bylo rozhodnuto výlučně pro jeho námitky a jejich obsah, které vznesl ve svém podání. Stavební úřad zamítl jeho účastenství z důvodu vzdálenosti a oddělení cestou, přičemž podle názoru žalobce jsou předmětem územního řízení dva stavební objekty, technická a dopravní infrastruktura a nikoli parkoviště. Žalobce se cítí dotčen rozsahem hmotového uspořádání obchodního centra, kapacitou parkovišť i příjezdových komunikací, to vše vyvolá změny v obytném prostředí, které budou spočívat i ve zhoršení množství škodlivin ovzduší a hlučnosti a dalších imisí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18.4.2011, jímž odvolání zamítl a napadené usnesení stavebního úřadu ze dne 14.2.2011 potvrdil se závěrem, že stavební úřad se v napadené usnesení dostatečně podrobně a správně zabýval otázkou, proč žalobce není účastníkem daného územního řízení. Argument stavebního úřadu o tom, že mezi pozemky odvolatele a pozemky, na kterých má být umístěna stavba, se nachází nejen široká komunikace, ale i další pozemek a že vzdálenost od rodinného domu odvolatele od obchodního centra je přesahující šedesát metrů, shledal odvolací orgán dostačujícím a odkázal na předloženou hlukovou studii a na vydané závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje. Poukázal na to, že v důsledku řešeného příjezdu do obchodního centra prostřednictvím kruhové křižovatky a z ulice Kovanické jsou použity dva ze čtyř možných příjezdů a dojde tak k rozložení intenzity dopravy. Z platného územního plánu navíc vyplývá, že daná plocha je určena pro drobnou výrobu a služby, tedy je určena k zastavění tak jako tak a pokud by neměl být realizován tento záměr, došlo by k zastavění pozemku jiným objektem služeb či drobné výroby, s čímž musel žalobce počítat a proto ani jeho námitka ohledně ovlivnění ceny nemovitostí není relevantní.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení v územním řízení o návrhu na umístění stavby „Obchodní centrum Poděbrady“ na pozemcích v katastrálním území Kluk a Polabec.

Podle ustanovení § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jsou účastníky řízení v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jímž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

Podle ustanovení § 28 správního řádu bude za účastníka v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle ustanovení § 89 odstavec 3 stavebního zákona účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.

Správní řád tedy přiznává postavení účastníka řízení určitému subjektu do doby, než se v průběhu řízení prokáže opak. Toto tvrzení však musí být vyvráceno a podloženo silou procesního rozhodnutí správního orgánu; vychází se evidentně z procesního pojetí účastníka (viz též nálezný Ústavního soudu ze dne 30.10.2001, sp.zn. I.ÚS 600/99, dostupný na www.nalus.usoud.cz). Důkazní břemeno v tomto směru tedy tíží správní úřad a nic mu pochopitelně nebrání provést k posouzení tvrzení potenciálního účastníka řízení dokazování. Za situace, kdy by takové dokazování mělo být obsáhlé a mělo by též blízkou souvislost s předmětem meritorního řízení, pak by bylo na místě takovou osobu účastníkem řízení (preventivně) učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení s následným vypořádáním jejích námitek v konečném rozhodnutí. Takový postup by byl nejen v souladu s principem procesní ekonomie (meritorní řízení bývá zpravidla - byť nikoli nutně - do doby vyřešení účastenského postavení subjektu přerušeno, některé z důkazů provedených v tomto vyvolaném řízení by musely být provedeny též v řízení meritorním a podobně), ale byl by též nepochybně naplněním práva takové osoby na spravedlivý proces. Vždy je totiž třeba volit postup, který by vyloučil omezení jednotlivce v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést zamýšlený procesní úkon (který by byl realizovatelný jen v rámci meritorního řízení), čímž by mohl být v důsledku takového znevýhodnění oproti jinému účastníku řízení zkrácen na svých hmotných právech.

Ve správních řízeních, vedených podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytyká záměru, o němž se vede správní řízení (viz výše citované ustanovení § 89 odstavec 3 stavebního zákona ve vztahu k územnímu řízení). Pokud zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, je tomu tak i proto, že mohou být obsahově shodná. Podmínkou účastenství v řízení totiž není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky proti záměru) a že pro úspěšnost námítka vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námítka je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. Stavební úřad je proto povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve, je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námítka projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce). Z rozhodnutí žalovaného je zjevné, že tuto dvojakou povahu námitek účastníka řízení rozlišoval, protože vypořádal toliko námitky, v nichž žalobce ospravedlňoval své účastenství v řízení, zatímco věcné námitky k realizaci vlastního záměru stavby správní úřady nehodnotily. Na tomto podkladě dospěl žalovaný odvolací správní úřad k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci.

Účastenství tedy obtojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. S postavením osoby jakožto účastníka řízení jsou totiž spojena významná procesní práva, v první řadě právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání. Účastník přitom nemusí svých práv využít, není povinen se vyjádřit (zde např. podat věcnou námitku). Pokud je však účastníkovi účastenství na řízení odepřeno, má tento postup za následek zkrácení na jeho právech. Toto

zkrácení nemusí být jen formální, ale může se projevit ve velmi praktické rovině, totiž nemožností efektivní ochrany právní sféry účastníka. S ohledem na nemožnost využití shora uvedených procesních práv tak tomu může být kupříkladu v důsledku neschopnosti účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu některé argumenty, které jsou zjistitelné toliko ze správního spisu, případně neschopnosti zjistit relevantní důvody, které by eventuálně mohly vést k úspěchu v jeho věci, a které by jinak byly bývaly v dispozici účastníka díky využití jeho procesních práv.

V nyní projednávané věci soud shledal postup žalovaného v principu akceptovatelný. Správní úřady obou stupňů provedly dokazování prostřednictvím podkladů, které měly k dispozici. Žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil, zda žalobce může být dotčen na svých právech hlukem z dopravy y související s umísťovanou stavbou. Námitky účastníků, směřující do obtěžování výhledem, předepsaných vzdáleností, výškového řešení a v souvislosti s tím zastínění sousedních pozemků a staveb, námitky proti předpokládané hlučnosti, prašnosti, zápachu budoucího provozu, imisí a podobně, nepřekračují rozsah pravomoci stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy, když jde o námitky územně technického nebo stavebně technického charakteru a stavebnímu úřadu přísluší posoudit, zda v případě jejich oprávněnosti nedojde k zásahu do práv účastníků řízení "nad přípustnou míru" i podle vyjádření dotčených orgánů státní správy a rozhodnout o nich (legitimní veřejnoprávní námitky). Tímto způsobem stavební úřad plní svou povinnost sledovat nejen to, zda uskutečněním zamýšlené stavby nebo jejím užíváním nebudou nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení, ale současně i to, zda nebude ohrožen veřejný zájem, tj. zájem společnosti, vyjádřený stanovením přípustné míry obtěžování v souvisejících veřejnoprávních předpisech (obecných technických požadavcích na výstavbu, zákonech na ochranu životního prostředí, zdraví, vod, lesů a podobně). Zvýšený faktický zájem sousedů (dotknutelnost jejich práv) jim podle názoru soudu dává procesní postavení účastníka a nárok na to, aby byla respektována a uspokojena jejich veřejná subjektivní práva sousedská, jež chrání stavební zákon a předpisy související.

Vymezení okruhu účastníků územního řízení podle ustanovení § 85 stavebního zákona z roku 2006 vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrozličnějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrozličnějšího druhu. Umožňuje-li situace v terénu zhotovit přístup k umísťované stavbě více způsoby (po různých komunikacích), jako je tomu v nyní posuzovaném případě, pak v zásadě každý z vlastníků pozemku nebo stavby, jehož práva budou zasažena provozem po těchto komunikacích, může být účastníkem územního řízení. Rozhodné je, zda intenzita zásahu do jeho vlastnického práva představuje přímé dotčení. Určujícím měřítkem může být intenzita zvýšení dopravy a míra negativních efektů s tím spojených, ale i povaha provozu umísťované stavby a vlastnosti přilehlých komunikací. Pokud je možné vyloučit, že tyto komunikace budou v souvislosti s provozem stavby využívány více než doposud, pak lze zpravidla vyloučit i přímé dotčení vlastníků pozemků, přes které má být příjezd k umísťované stavbě umožněn.

V daném případě může být žalobce v řízení o umístění předmětné stavby účastníkem ve smyslu citovaných ustanovení jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním pozemkům může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Rozhodující je posouzení, zda je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. Ústavní soud v nálezu ze dne 22.3.2000, sp.zn. Pl. ÚS 19/99, publikovaném pod č. 96/2000 Sb., upřednostnil široké pojetí pojmu „soused“, kdy nemá být zákonem pevně

uzavřen okruh „těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků "za potokem", "za cestou", "za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby"), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva "nemezujícího" souseda dotčena.“ Dále Ústavní soud uvedl, že „si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru "až kam" - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát.

Nezbývá než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence, jak již shora uvedeno, může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.“

Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Příímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Příímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2008, č. j. 1As 80/2008 – 68, rovněž dostupný na www.nssoud.cz). Tento výklad je tak založen na ústavně konformní interpretaci obecných právních pojmů, obsažených v ustanovení § 85 odst.2 stavebního zákona.

Pravděpodobný výskyt negativních jevů spojených s provozem umístěvané stavby, a tedy možný zásah do vlastnického práva účastníka řízení, lze dovodit z obsahu správního spisu. Při realizaci stavby by mělo dojít proti původnímu stavu ke zvýšení provozu na přístupových pozemních komunikacích v důsledku charakteru umístěvané stavby obchodního centra, s čímž může být spojeno obtěžování zápachem a znečištěním zejména z nákladní automobilové dopravy, proto správními úřady akcentovaný vliv samotné umístěvané stavby není s ohledem na její vzdálenost od pozemků žalobce zásadní.

Nad rámec výše uvedeného považuje soud za vhodné zdůraznit, že účelem závazných limitů využití území stanovených v závazné části územního plánu je především ochrana daného území před takovou zástavbou, která by neodpovídala charakteru daného území a zatěžovala by ho nad přípustnou míru nejrůznějšími negativními vlivy, tato regulace tedy

neslouží jen k ochraně veřejného zájmu v obecné rovině, ale také k ochraně práv a oprávněných zájmů konkrétních vlastníků pozemků a staveb, které se v daném území nacházejí, především tedy (a nikoliv nutně výlučně) k ochraně práv „mezujících“ sousedů stavby, jejíž soulad s územním plánem se posuzuje. V tomto kontextu je tedy třeba posuzovat argumentaci žalobce, který tvrdí, že předmětná stavba zasahuje do jeho práv svojí nadměrnou velikostí, jež podle jeho názoru neodpovídá závazným limitům možného zastavění pozemků stanoveným pro dané území platným územním plánem. Již jen z tohoto důvodu se měl žalovaný odvolací správní úřad těmito odvolacími námitkami věcně zabývat.

S ohledem na důvodnost podané žaloby o nesprávném právním posouzení otázky účastenství žalobce v územním řízení Městský soud v Praze na základě výše uvedeného odůvodnění shledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s.).

Na žalovaném nyní bude, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu a před vydáním nového rozhodnutí ve věci důsledně postupoval tak, aby účastníkům řízení zachoval procesní práva, upravená obecně závazným procesním předpisem. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a dále odměnu právního zástupce žalobce JUDr.Jirího Všetečky, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9, § 11 odst.1 a § 12 odst.4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012 a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobců podle ustanovení § 13 odst.3 téhož advokátního tarifu. Dále náhradu nákladů řízení tvoří 21% daň z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce soudu osvědčil, že je plátcem DPH, která v daném případě činí podle ustanovení § 37 písmene a/ a § 47 odst.1 písm.a/ zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, částku 1.008,- Kč.. Celková výše nákladů řízení žalobce tak v této právní věci činí 7.808,-Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14.dubna 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu